

ker paa, at jeg ikke havde behøvet i dette Øjeblik at staa og tale om den Sag, saa havde min Kritik allerede for Aar siden gjort sin Virkning. Men nu er det fattige Drengene, hvis Forældre og paarørende i mange Tilfælde ikke kunne eller ikke ville tage dem i Forsvar, fordi det ofte er saaledes, at Drengene paa Grund af slette Forhold i Hjemmene ere komne paa Opdragelsesanstalten. Men det er ikke alene den Haardhed, der udvises overfor Børnene, som jeg retter en Anklage imod, det er den bigotte, obskurantistiske Retning, i hvilken man paa Bøgildgaard søger at paavirke Drengene, og som skaber et ganske meningsløst Hykleri. Jeg ved, at Overinspektør Brun, med hvem jeg tidligere har haft ikke faa Kampe, i den Korrespondance, han har ført med Forstanderen paa Bøgildgaard, netop har udtalt, at man ved denne ensidige indremissionske Paavirkning af Drengene kun skabte Hykleri. Det er aldeles utilladeligt, at Plejemoderen paa Bøgildgaard kan betegnes og er bleven betegnet af Overinspektør Brun som hysterisk, og at Tilsynet erklærer, at hun er sindslidende. En Kvinde, om hvem det fra de øverste Embedsmænds Side, som have Lejlighed til at sætte sig ind i Sagen, og ligeledes fra Tilsynets Side aabent erklæres, at hun er hysterisk, sindslidende — jeg skal endda ikke bruge de langt stærkere Udtryk, som ere meddelte mig — en saadan stakkels Kvinde maa ikke være Plejemoder, og det er en misforstaaet Barmhertighed med Forstanderen, at man tager mere Hensyn til ham end til Børnene. Nu hører jeg, der er Tale om, at hun skal gaa, eller rettere, at der er givet Ordre til, at hun skal forlade Bøgildgaard, og at der skal antages en Husbestyrerinde. Jeg maa sige, at denne Ordning hverken kan tilfredsstille mig eller de fleste andre. Hvad Børnene skulle have paa vore Opdragelseshjem, er en Fader og Moder, en Erstatning for en Fader og Moder. Hvor der mangler en Moder, en Kvinde, som med Godhed og Forstaaelse kan tage sig af Børnene, mangler det væsentligste Element i Børneopdragelsen, og ganske særlig hvor man har at gøre med en Mand, der er en saa voldsom, eksplosiv Natur som Mollerup. Vold med vil jeg ikke have sagt, at denne Mand ikke skulde have sine gode Sider. Det har jeg netop fremhævet i min Kritik i Pressen. Han er utvivlsomt en yderst velmenende Mand, som med stor Interesse har kastet sig over dette Arbejde, men der er jo saa mange, der ere velmenende, men som alligevel ikke egne sig

til at have med de Opgaver at gøre, som betros dem. Men han er, som sagt, en meget voldsom Mand, som ikke formaar at vinde Børnenes Tillid og Hengivenhed, og Resultatet har, som sagt, ogsaa været det, [at mange Drengene fra Bøgildgaard ere havnede i Forbedringshuset. Jeg ved ikke, hvor mange Drengene i alt der er kommet i Forbedringshuset. Jeg kender i hvert Fald 15-aarige Drengene, der have siddet i Forbedringshuset, og som ere komne fra Bøgildgaard; jeg har haft Lejlighed til at se og tale med dem, naar de kom ud fra Forbedringshuset, og jeg har erfaret, at de ofte staa langt tilbage for deres jævnaldrende; de vare ofte Sinkere i Skolen, og de vare desværre ofte arveligt belastede, saaledes at de ikke kunde følge med hverken i Skolen eller i Livet. Saa komme disse Børn paa en Anstalt som Bøgildgaard og blive behandlet paa en voldsom og hensynsløs Maade, Hjemveen kommer over dem, de løbe fra Anstalten, blive fangede igen, komme tilbage, faa Prygl, komme i Arrest, og saa blive de straffede paa ny. Saa er det, de høre af Kammeraterne, at det er ikke saa forføreligt at komme i Forbedringshuset, for der har man det ikke saa slemt som paa Bøgildgaard. Det er for galt, at Resultatet af de mange Penge, vi give ud til enkelte af vore Opdragelsesanstalter, skal blive dette, at vi blot faa nogle Forbrydere, nogle daarlige Personer i Stedet.

Jeg kommer nu til et andet Forhold. Kunne vi ikke faa Klarhed over, hvorledes Regnskaberne ere for disse Institutioner? Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) fremhævede i Gaar meget rigtigt i sin Tale, at her i Rigsdagen fik vi meget faa Oplysninger fra Administrationen, det var meget faa Regnskaber, der bleve tilstillede os, vi fik næsten ingenting at vide. Vi maa have noget mere at vide om, hvorledes vore Opdragelsesanstalter administreres, og der maa, som jeg nævnte straks i dette Afsnit af min Tale, ikke kunne rejses nogen Mistanke mod Forstanderne for Uredelighed. Men det har været Tilfældet. En af de Mænd, som ere blevne pensionerede med 4,000 Kr. efter at have været Forstander for en Opdragelsesanstalt, nemlig den tidligere Forstander paa Landerupgaard, fik Provision, naar han købte Tøj til Børnene eller gjorde andre Indkøb til Anstalten. Da den nuværende Forstander overtog Stillingen og henvendte sig til en næringsdrivende i Kolding om Tøj, vilde denne næringsdrivende ogsaa betale ham Provision.